

Proa

JOAN MARGARIT
Sense el dolor
no hauríem estimat

Antologia personal

JOAN MARGARIT

SENSE EL DOLOR
NO HAURÍEM ESTIMAT

ANTOLOGIA PERSONAL

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: març del 2020

© Joan Margarit, 2020

Imatge de la coberta: Pierre-Joseph Redonté, *Rosa biserrata*, de *Les Roses*
(1817-1824)

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-829-3

Dipòsit Legal: B. 4.817-2020

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com <<http://www.conlicencia.com/>>; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

SUMARI

RESTES D'AQUELL NAUFRAGI (1975-1986)	11
LLUM DE PLUJA (1986)	15
EDAT ROJA (1991)	19
ELS MOTIUS DEL LLOP (1993)	25
AIGUAFORTS (1995)	41
ESTACIÓ DE FRANÇA (1999)	51
JOANA (2002)	69
CÀLCUL D'ESTRUCTURES (2005)	91
CASA DE MISERICÒRDIA (2007)	105
MISTERIOSAMENT FELIÇ (2008)	117
NO ERA LLUNY NI DIFÍCIL (2012)	125
ES PERD EL SENYAL (2012)	137
DES D'ON TORNAR A ESTIMAR (2015)	149
UN HIVERN FASCINANT (2017)	157
Epíleg	173
Índex de poemes	177

RESTES D'AQUELL NAUFRAGI

(1975-1986)

Bona sort

Sort hagi qui s'estimi aquest silenci
de la paraula escrita i pugui haver
una amiga amb els ulls color de fusta
per envellir plegats.

Només basarda per aquesta filla
que mai no es farà gran, tresor i runa
dels marbres de la vostra joventut.

Ara, el fum de la pira és als teus ulls:
sort tens, doncs, d'estimar-te aquest silenci
de la paraula escrita i poder haver
una amiga amb els ulls color de fusta
per envellir plegats.

Mare Rússia

Era l'hivern de l'any seixanta-dos:
el llum encès en el capçal del llit
no s'apagava fins a ser esvanit,
a l'alba, per murmuris de clarors.
Tolstoi va ser incansablement llegit:
mentre en algun badiu bordava un gos,
jo imaginava, al bosc, un fabulós
passeig en els trineus sota la nit.
Va nevar a Barcelona, aquell hivern.
Calladament ens van embolcallar
els flocs de neu com una gran vitrina,
i, en arribar el bon temps, amb el desgel,
tu ja tenies per a mi, Raquel,
el rostre clar d'una Anna Karenina.

LLUM DE PLUJA

(1986)

Asplund projecta un cementiri

Coneix el vent perdut a dins del bosc
vora la mar. Coneix la llum del nord,
que és la de la memòria. No pensa
que sigui un privilegi ni la sort
d'alçar l'Acròpoli amb marbre blanc
ni la dissort de destruir Cartago.
Sap que la mort és una simetria
desconeguda del que ha estat la vida.
Ara es proposa de bastir l'albada,
que és l'hora del no-res i l'esperança.
Primer projecta l'horitzó amb l'heràldica
qui sap si d'una creu o d'una espasa,
i amb la Bíblia dura i transcendent
en els seus ossos, imagina un vent
que l'ànima s'endú com una boira
quan la terra es fa càrrec del que és seu
i, amb maternal tendresa, el cos perdona.

Raron: tardor del 86

L'agulla de pissarra blau marí
de la petita església
va escrivint en el vent la pòstuma elegia.
Acàcies de tronc negre i robust,
conservadores com l'eternitat,
són al recer del mur on bat la llum
que ve, severa, de les grans muntanyes.
Alguna fulla cau com un senyal,
poderós i discret, del pas del temps.
Amb les pluges vindrà més solitud.
Va confiar en l'atzar, va passar fred
en castells solitaris.
Ara, aquest cementiri amb poques tombes.
El roser puja per la pedra grisa
i l'herba és una vànova
damunt del llit definitiu i auster.
Sota la fullaraca,
cargols blancs barrejats amb terra fosca
com una resta d'àmfores.
Rainer Maria Rilke és en el vent.